

Пускай бранится чернь пустая,
Пусть въ дикой злобѣ сыплеть ядъ!
Кому мила страна родная, —
Тѣ честныхъ душъ не очернять . . .
И онѣмѣють супостаты,
И затрепещутъ азіаты.
Явись же, вольный, въ блескѣ новомъ,
Будь твердъ, отъ чувствъ не отступай,
Неси чело съ горящимъ словомъ,
И счастье Богъ тебѣ подай!

Затянетъ рану чловѣка,
Пройдетъ тоски сердечной слѣдъ,
Изъ крыльевъ будущаго вѣка
Пробьется правды чистый свѣтъ,
И воцарятся по вселенной
Законы истины нетлѣнной . . .
Тиранства памятникъ безславный
Да сгинетъ, братъ пусть брата чтить!
Одинъ судья теперь державный:
Самъ Богъ — твоей свободы щить! ¹⁾

Ето вѣчь върнаха се „богатиритѣ“ въ своята
родна земя, посрѣщани триумфално, укичени съ
лаври отъ тържествующата имъ родна майка.

Върнаха се *ония*, които прогласяха високо
прѣди да встѣпятъ въ кървавата епическа борба:
*„че чръзъ смъртъ и страдание сме призвани да
извършимъ светото дѣло за възкръсването на на-
нашитѣ братя. Върху коститѣ на юначни
руси ще се изправи свободата на българската*

¹⁾ „Баянъ“ — Сборникъ произведений современныхъ славян.
поэтовъ, вып. I, стр. 56, стих. „Возрожденной Болгаріи“ отъ А.
Шеноа.